

MOORDERLICHT

MOORDERLICHT

Robert Nolden

EERDER VERSCHENEN VAN DE AUTEUR
DE TAMPA PASCHAL

ISBN 9789402157611

Titel: MOORDERLICHT
Schrijver: Robert Nolden
Uitgeverij: Brave New Books
Coverontwerp: Bonographix
ISBN: 9789402190885

© Robert Nolden

Voices inside my head. Echoes of things that you said.

The Police- Zenyatta Mondatta

PROLOOG

Merel rende zo hard als ze kon door het bos. De bosbodem, dat bedekt was met bladeren, mos en rottende boomstronken, was verraderlijk. Door de invallende duisternis en de nevel was het onmogelijk te bepalen hoe diep de oneffenheden waren onder het gebladerte. In volle vaart zette ze één van haar voeten in een kuil en kreeg een enorme klap in haar rug. Ze schreeuwde het uit van de pijn.

Het meisje kon de klap maar net opvangen en probeerde haar evenwicht te bewaren. Dat lukte bijna. Terwijl haar bovenlichaam naar voren getrokken werd, probeerde ze met lange passen vervolgens haar rug te rechte en te voorkomen dat ze voorover zou vallen. Drie passen later stootte ze alsnog met een van haar voeten tegen een boomstronk aan. Ze gilte en kwakte voorover. Bij het neerkomen schuurde haar hoofd tegen de zijkant van een stam van een de jonge bomen. Een pluk van haar blonde lange haar bleef achter, hangend als een witte vlag aan de bast. In een reflex greep Merel naar een aantal laaghangende takken om haar val te breken, maar het mocht niet baten. Ze viel met een plof op de bosbodem. Een stel kraaien vloog mopperend weg. De bodem bleek echter verrassend zacht. Ze had tevens het geluk dat er geen bomen, stronken of andere objecten op de grond onder haar lagen. Dat beetje geluk kon ze wel gebruiken: misschien, als ze veel geluk had, zou ze zelfs kunnen

ontwaken uit deze nachtmerrie.

Merel probeerde op te klauteren. Haar borstkas ging door de opwindning stevig op en neer. Met haar hand ontdekte ze de pijnlijke schaafplek op haar hoofd. Ze siste van de scherpe pijn en veegde het mengsel van haar eigen bloed en zweet af op haar witte gewaad. Ze keek achter zich terwijl ze het weer op een lopen zette. Haar achtervolger zag ze niet meer. Toch was ze er niet gerust op dat het haar mogelijk gelukt was hem of haar (of het?) van zich af te schudden. Ze huiverde bij de gedachte dat haar achtervolger het bos op zijn duimpje zou kennen en dat het onbekende monster ineens haar de pas zou kunnen afsnijden. Nu leek een kille hand haar angstige hart te omsluiten, en kneept harder en harder bij het idee dat iedere schaduw wel eens haar belager zou kunnen zijn.

Moe van het rennen en gevoed door haar overlevingsdrang, begon ze in paniek in rondjes te lopen. Merel huilde van angst en schreeuwde, vooral omdat ze niet kon bevatten waarom de zonderlinge figuur het nu juist op haar gemunt leek te hebben. De schaduwen om haar heen leken plotseling tot leven te komen. Een aantal takken haalde met hun scherpe klauwen uit naar haar, ze gilde en voelde de striemende pijn over haar blote huid. Haar vermoeide benen struikelden over een boomstam en ze viel ditmaal achterover.

Wat ze vervolgens zag was alsof ze naar een film keek waarbij de cameraman al filmend onderuit ging. Het beeld draaide kort voor haar ogen. Er klonk een scherpe *knak* toen haar hoofd een dikke tak raakte. Even was het zwart voor haar ogen. Het beetje licht dat er in het bos was, kwam langzaam maar zeker terug. Even leek het allemaal een droom. Liggend op haar rug was ze er eigenlijk niet meer van overtuigd dat ze zojuist was achtervolgd.

En net toen haar hart iets minder stevig bonkte in haar borstkas en ze probeerde op te staan, gebeurde het. Rechts van haar, uit de bosjes waar ze zojuist had gelopen, hoorde ze iets. Een tak knakte. En nog een tak. Er ritselde iets, nu dichterbij. Ze probeerde instinctief zich klein te houden, door plat te blijven liggen tussen de natte bladeren en de bodem van het bos. Ze dacht een moment aan haar vader. Merel hield veel van hem. Ze moest denken aan het feit dat ze nog niet zo lang geleden tegen hem had gezegd dat ze niet wilde wonen in the *middle of nowhere*. Ze vertelde hem vervolgens dat ze hier in dit stomme dorp nog niet dood gevonden zou willen worden. Met deze cynische gedachte, zonder waarschuwing, en zonder enig ander geluid dan het kraken van haar eigen schedel, ontvouwde haar zwart bebloede hand zich langzaam, als een stervende lelie.

‘Is er iets te zeggen over het tijdstip, Polle?’ vroeg onderzoeker Ruben de Koning aan de ervaren patholoog anatoom, terwijl hij de lamp met het vergrootglas gebruikte om de bloederige hoofdwond van het meisje dat op de autopsietafel lag, nader te inspecteren. Het geheel zag er uit alsof iemand een blonde pruik op een kersentaart had gedrukt en er op had staan dansen.

De kale lijkschouwer Polle, die officieel luisterde naar de naam Gideon Vermeer, knikte. Als student medicijnen had de jonge, hoogintelligente Gideon al te kampen met kaalheid. De open plek in het bos, zoals zijn kamergenoot Thijmen Volkens het destijds gekscherend noemde, leek

nog het meest op de tonsuur van een middeleeuwse monnik. Polle had zijn bijnaam te danken aan de resterende pluk haar die hij vroeger bovenop zijn kruin koesterde: het polletje. Al zo lang Ruben kon herinneren had Polle zijn hoofd kaalgeschoren en was daarmee het polletje verdwenen.

‘De dood is ingetreden ergens tussen zes en negen uur in de avond. Twee dagen geleden. Dan ga ik ervan uit dat het slachtoffer op kamertemperatuur is geconserveerd. Als het slachtoffer buiten heeft gelegen wordt het een ander verhaal. Ik heb daar wel een aardige theorie over,’ zei hij, en trok de rubber handschoenen één voor één uit.

Ruben de Kooning wist wat er nu ging komen. Hij was er inmiddels aan gewend. Het lastige van de autopsie was niet alleen de stank van het ontbindende vlees. Of de confrontatie met de dood. Het was Polle zelf. De lijkschouwer hield er van te praten in lange zinnen. Dat was niet zo verwonderlijk omdat hij begrijpelijkerwijs weinig aanspraak had. Met een handgebaar onderbrak de rechercheur echter Gideon midden in zijn uitleg over misvattingen over hoofdtrauma omdat zijn mobiele telefoon afging in de binnenzak van zijn colbert. *Saved by the bell.*

‘De Kooning,’ sprak hij luid en routinematig terwijl hij wegliep van de snijtafel. Hij luisterde aandachtig. Met zijn hand wreef hij op zijn achterhoofd.

‘Juist,’ antwoordde hij en knikte daarbij bevestigend, niet beseffende dat de non-verbale communicatie niet door de beller kon worden gezien. ‘Ik kom eraan. Een kwartier, twintig minuten. Luister, raak verder niets aan, hoor je me?... Ja. Dag.’

‘Een nieuw slachtoffer?’

‘Nee, dat niet,’ zei Ruben die ophing en intussen tuurde op het schermpje van zijn telefoon. ‘Er is nog iets gevonden.

Nabij de plaats delict, in de struiken.'

'Wat dan? Als ik zo vrij mag zijn,' glimlachte hij.

Rechercheur Ruben de Kooning, nu met beide handen in zijn zij, zuchtte diep. Hij keek Polle aan, en leek na te denken.

'Heel gek. Een Barbiepop, een nieuwe. De rechercheur draaide zich weer om, starend naar het meisje op de tafel.

'Die pop. Daar is wat mee.'

Polle kwam achter de tafel vandaan en zette zijn dikke bril op zodat zijn ogen drie keer zo groot leken.

'Wat dan, Ruben? Je maakt mij nu een beetje zenuwachtig als je zo bezorgd kijkt.'

Het licht dat de lamp van het vergrootglas projecteerde, wierp een theatrale schaduw in de ruimte die deed denken aan een scene uit een Hitchcock film.

Ruben schudde eerst met zijn hoofd, en antwoordde, bijna fluisterend: 'Ze is wat, 15 jaar oud... 16? De pop lag naast dit meisje. Denk je niet dat ze een beetje oud is voor zo'n pop? De dader moet dit bewust hebben neergelegd.'

Polle krabde op zijn achterhoofd. 'Dat zeg je nou wel.

Maar Wiske zou nooit zonder Schanulleke de deur uitgaan.'

Ruben de Kooning keek Polle aan met een korte, onderzoekende blik. 'Houd mij op de hoogte, Polle,' riep hij vervolgens en liep de deur van het mortuarium uit.

DRIE JAAR LATER

1.

‘Hai,’ zei de jonge vrouw met het blonde haar terwijl ze haar ranke hand aanbood naar een van de mensen die op waren gestaan van de vergadertafel. ‘... Linda Swinkels.’ ‘Maarten Boumeester, aangenaam kennis te maken, Linda!’ De lange man van middelbare leeftijd zag er goed uit. Hij glimlachte echter een beetje formeel alsof hij tegen de zon in keek en gaf haar een plechtige hand terug. ‘Hoi! Ik ben Ellen Spaans!’ De vrouw met de grijze bobline en de artistieke oorbellen schudde zo enthousiast met beide handen dat Linda een beetje begon te blozen. ‘Van harte welkom, Linda! Je zal het reuze naar je zin hebben, ik weet het zeker!’

‘En dit,’ zei de man die met Linda was binnengekomen, ‘dit is onze rots in de branding in onze kliniek, Marloes Tholen.’

‘Ach jeetje, Marnix overdrijft nogal, hoor!’ verzekerde Marloes, met een Indisch accent. ‘En noem mij alsjeblieft Moes. Dat doen al mijn collega’s en vrienden.’

Ze schudde Moes kort maar vriendelijk de hand. Ellen hield inmiddels haar hoofd opzij en glimlachte naar Linda met al haar rimpels, het was alsof ze vertederd zat te kijken naar een stel kittens die kattenkwaad aan het uithalen waren.

Marnix Reinhart trok aan een stoel en liep door naar zijn eigen plek aan de kop van de vergadertafel. ‘Ik zou zeggen: neem plaats, Linda... wil je koffie of thee?’ ‘Eh... thee, graag,’ antwoordde Linda. Ze legde haar spulletjes voor haar op tafel en schoof haar stoel aan. De

man die zichzelf net had voorgesteld als Maarten Boumeester schonk heet water in het glas dat hij voorzichtig aan haar gaf.

‘Goed,’ zei Marnix met een nog altijd serieuze blik. ‘Linda, ik stel voor dat we de meeting gewoon beginnen en dat jij alles even op je laat inwerken. OK?’ Ze liet het theezakje dansen in haar glas en knikte bevestigend zodat haar paardenstaart kwispelde.

‘Moes, wil jij beginnen?’

Marloes ging verzitten en schraapte haar keel. Ze zette haar leesbril op en pakte de juiste papieren er bij die voor haar ordentelijk in een stapel op tafel lagen.

‘Jullie kennen Derek Willems. Tja, wat kan ik zeggen? Het gaat bijzonder goed met hem eigenlijk.’ Ze keek met een bevestigende glimlach over de rand van haar rode leesbril naar Marnix, en ging verder.

‘Derek heeft nog wel stoornissen korte termijn, cognitieve functies zijn echter aan de beterende hand. Sinds de aangepaste medicatie is het gevoel van eigenwaarde verbeterd en is de kans op herhaling van psychose, naar verwachting klein te noemen. De suïcidale gedachten die hij vroeger...’

Marnix keek Moes niet aan maar onderbrak met een opgestoken vinger het gesprek: ‘In de anamnese staat vermeld dysthymie, klopt dat?’

‘Ja,’ vervolgde Moes, ‘neurotische depressie. Lang traject. Maar hij is op de goede weg.’

‘Moes?’ klonk de nieuwe stem, een tikje onzeker. Alle ogen richtten zich op de nieuwkomer. Even was het stiller dan iedereen wilde dat het was.

‘Was het de Imipramine zelf, of het aanpassen van de dosis naar... wat is het... vijftwintig milligram?’

‘Nou...,’ bracht Moes uit. Ze zweeg even terwijl ze op haar papier keek en zei: ‘... meer de combinatie, om precies te

zijn. Als je dat wilt kan ik je straks even bijpraten?’ Linda antwoordde met een bescheiden mmm-mmm. Haar blozende wangen waren intussen overgegaan in rode vlekken op haar wangen en in haar nek. De stoel van Marnix kraakte. Hij leunde achterover in zijn stoel en glimlachte van oor tot oor. Maarten onderschepte een grimas van Marnix gericht aan Ellen, die hij interpreteerde als *ik zei toch dat ze een aanwinst zou zijn*, of iets dergelijks. Het non-verbale antwoord van Ellen bleef echter uit. Ze keek onverstoord en luisterde vol overgave naar de zojuist gemaakte opmerking van de nieuwe klinisch psychologe van het team.

‘En verder had ik aanvankelijk op mijn lijstje Liesbeth Toussaint, maar daar hebben we het uitgebreid over gehad volgens mij. Helaas is zij dus uiteindelijk overgeplaatst.’ Moes wierp terstond een blik in de richting van Linda, maar die nam een slok van haar thee en leek niet te willen bijten op het zojuist toegeworpen aas.

‘Meer heb ik even niet.’

‘Ellen?’ vervolgde Marnix.

‘Tja, dat wil zeggen, ik was eigenlijk benieuwd hoe het staat met die nieuwe patiënt van Maarten? Die mevrouw Jansen?’

‘Oh, eh... juist, ja,’ zei Maarten onhandig en gooide bij het zoeken tussen zijn papieren, zijn pen op de grond.

‘Conny Jensen, zo heet ze. Wat bijzonder is aan mevrouw Jensen is de diversiteit van de karakters en de wijze waarop zij, en haar zoon Ewald, hier mee omgaan.’

‘... MPS,’ fluisterde Ellen in Linda’s oor. Linda bracht haar hoofd dichterbij. ‘Eh...dissociatieve identiteitsstoornis,’ voegde Ellen meteen toe, waarop Linda knikte.

Maarten duwde zijn bril op zijn plek en keek naar de overkant van de tafel. ‘Ik heb jarenlang gewerkt in het Psychiatrisch Centrum in Den Haag, ter verduidelijking

voor jou, Linda. Vanwege de vuistregel van niet meer dan drie MPS- patiënten per gemengde afdeling, kreeg ik de kans haar te behandelen hier in onze kliniek in Wassenaar. Den Haag liep een beetje over, heb ik begrepen. Wel hebben we een klein deel van de kliniek hier opnieuw moeten inrichten om haar de beste zorg te kunnen geven.'

Het paardenstaartje danste weer even. 'Ja ja, ik dacht al even, want deze mensen hebben toch juist structuur en een beschermde omgeving nodig. Wat fantastisch dat dit kan, ik neem aan dat zij de enige is met MPS hier in Swaensteyn?'

'Dat klopt, Linda. Borderline of antisociale persoonlijkheidsaspecten spelen nog een onbepaalde rol. Maar goed, we voldoen in ieder geval aan alle voorwaarden en ik mag haar nu verder behandelen. Daar ben ik enorm blij mee, mag ik wel zeggen.'

Linda glimlachte als blijk van medeleven. Marnix kwam naar voren en keek moeilijk, alsof hij aan zet was in een schaakpartij. Maarten keek hem even vragend aan, maar het teamhoofd gaf een kort handgebaar ten teken dat het verhaal verder mocht.

'Maar goed, zoals ik al zei is de diversiteit van de alters zeer interessant. Conny heeft elf persoonlijkheden. De laatste keer dat wij elkaar hier hebben gesproken was het opbouwen van een basis van vertrouwen met Conny zelf echter al een uitdaging.'

Moes legde haar hand open op tafel. 'Sorry, Maarten, dat ik je onderbreek. Maar de relatie met haar zoon? Hoe verhoudt zich dat in de relaties met haar persoonlijkheden?'

'Tja, de band met Ewald is gecompliceerd, maar is iets verbeterd. Wellicht omdat Conny nu wat meer rust heeft in Swaensteyn. Daarnaast...'

‘Wat is het psychotrauma geweest, is dat bekend...?’ vroeg Linda.

‘Ze heeft in haar jeugd zo’n beetje alles meegemaakt. Affectieve verwaarlozing, mishandeling in pleeggezinnen en vermoedelijk seksueel misbruik.’

Moes liet kort een fluittoontje horen die vrij vertaald het dichtst bij het woordje *wow* kwam. Maarten knikte.

Ellen, die haar leesbril altijd en overal als een kroontje op haar hoofd droeg, tikte op de aantekeningen van Maarten.

‘Kan je iets meer vertellen over de alter ego’s?’

‘Jazeker. Ik ben blij dat je het vraagt,’ antwoordde hij en lachte terwijl hij een velletje papier uit het dossier haalde. Ze lachten allemaal kort mee. Marnix glimlachte doorgaans slechts, zij het hartelijk. Dat was nu ook het geval. Daarna werd het stil.

‘Het opmerkelijkst bij Conny zijn haar persoonlijkheden Vorkje en TokTok. Vorkje spreekt het onderbewustzijn aan, vertaalt als het ware haar echte gedachten. Je zou kunnen zeggen dat ze de waarheid zingt. Het is ongeloofelijk dat Conny, ik bedoel Vorkje, in allerlei stijlen zichzelf op die manier kan uitdrukken. Het IQ van Conny is trouwens ooit geklokt op 190. We meten het niet verder.’ ‘En we weten het niet verder,’ voegde Moes toe. ‘Want meten is weten.’

Alleen Marnix bulderde nu, met zijn typische lach: als een bariton in een opera van Puccini. Kort maar krachtig. Het viel Linda op dat wanneer zijn lach ophield, zijn grimas als op commando ook meteen weg was.

En TokTok, is een simpel personage. Die kan alleen ja of nee antwoorden.’

‘En spreekt ze dan de waarheid?’ vroeg Moes.

Maarten schudde zijn hoofd. ‘Dat weet ik niet zeker. Bovendien ben ik er zeker van dat TokTok trouwens onzijdig is. Ik krijg geen duidelijk beeld verder van het, zeg

maar, nut van het personage. Ik ben er van overtuigd dat de meeste alters ontstaan zijn omdat Conny ze nodig heeft, of nodig heeft gehad.'

'Iemand nog koffie, trouwens?' opperde Ellen, terwijl ze haarzelf bediende. De anderen schudden vriendelijk nee of gaven aan niet te willen drinken. 'Sorry, ga verder.'

'Dan is er Kraak,' vervolgde Maarten. 'Dat is de betweter, zou je kunnen zeggen. Een echt bijdehandje. De volgende is een politiemann. Agenter. Een typische uitspraak van hem is *Ik ben rechtdoorzee*. Dan hebben we Mili, een pietje precies. Een beetje een nerd, zoals ze tegenwoordig zeggen. En Dubbeltje, vrijheid, blijheid. Cindy, een moederfiguur. CoCoMoCo, dat is een interessant karakter: deze praat altijd in de derde persoon. Een helikopterview. Alwetend, bijna. Dan is er nog Bensje, de huilebalk. En Zoem, boos en prikkelbaar. Chagrijnig ook. En als laatste Max. Dat waren ze zo'n beetje. Met de laatste schijn je geen ruzie mee te moeten krijgen trouwens. Max komt echter zelden of nooit tevoorschijn, of is wellicht een hersenspinsel. Hij is volgens het dossier alleen maar genoemd door Conny zelf.'

'Misschien is Max dan de sleutel.' opperde Linda, ze nam meteen een slokje thee.

'Wat bedoel je?' vroeg Moes, voordat Maarten kon reageren.

Ze zette haar glas neer en vouwde haar handen in elkaar.

'Vaak is toch het trauma weggestopt, diep verborgen in de patiënt? Als je op zoek gaat naar Max...'

'Dan kom je tot de kern,' vulde Maarten aan. Even staarde hij in gedachten ergens naar het plafond, keek daarna naar het dossier voor hem op tafel, en zei: 'maar hoe?'

De vinger van Marnix wees naar het dossier. 'Ik zou niet het wiel opnieuw uitvinden, Maarten. Neem contact op met Den Haag. Je voorganger daar, wie het ook is, kan je vast

op weg helpen.'

'Dat lijkt mij ook, ik ga er achteraan,' zei Maarten.

De vergadering werd voortgezet met een aantal cases van Ellen, maar Maarten was nog met zijn gedachten bij zijn eigen dossier. Conny Jensen. In zijn carrière had hij vaker te maken gehad met MPS- patiënten. Hij wist een ding zeker. Het zou het uiterste van hem en zijn team vergen om de behandeling van Conny en al haar persoonlijkheden in goed banen te kunnen leiden.

'Ik denk dat je er goed aan doet om niet te ver te gaan,' begon Marnix, nadat ze klaar waren met de teamvergadering en de anderen van de kamer af waren. Verbaasd vroeg Maarten: 'Hoe bedoel je?'

'Pas op met die... Max. Ik bedoel, dat wat diep in de krochten van de ziel verborgen zit, kan soms beter daar blijven.'

'Oh, maak je geen zorgen, Marnix. Ik zal zoals altijd voorzichtig te werk gaan.'

'Alle vertrouwen, alle vertrouwen...trouwens, hoe is het met je vrouw?'

'Sarah? Ze is... tja, hetzelfde. Langzaam maar zeker moet ik aan het idee gaan wennen dat het nooit meer zoals vroeger wordt.'

'Dat gevoel hebben we volgens mij allemaal wel, naarmate we ouder worden. Waarom kom je niet een keertje langs op de boot? Kunnen we eens bomen over van alles en nog wat, hè?' opperde hij terwijl hij wegliep. 'Dank je,' riep Maarten er achteraan. 'Lijkt mij gezellig, Marnix. Misschien doe ik dat wel, binnenkort.'

2.

De officiële lente was nog maar net begonnen. Na de strenge winterperiode ging echter de temperatuur langzaam maar zeker omhoog, maar de warmere dagen van de IJsheiligen waren nog ver weg. Koude Sophie, de beschermheilige tegen de nachtvorst, beter bekend als IJsheilige Sophia van Rome, zou nog weken op zich laten wachten. De zonnestralen, die in de namiddag door de witte stapelwolken schenen, maakten dat de zorgvilla Swaensteyn er warmer uit zag dan dat het in werkelijkheid was.

Na de vergadering zat Maarten in zijn werkkamer achter zijn bureau. Hij pleegde een aantal telefoontjes, werkte zijn agenda bij, en keek uiteindelijk op zijn horloge om te ontdekken dat het tijd was om naar huis te gaan. Hij pakte zijn jas en sloot zijn attaché, toen de Nokia tune van zijn mobieltje klonk. Het display gaf een zeer bekend telefoonnummer weer.

‘Ha, die Freek!’ riep Maarten zoals altijd tegen zijn beste vriend. De oneliner uit de reclame van een bekende bouwmarktketen was intussen een vast begroetingsritueel geworden. De repliek *Freek-Willem* lag te veel voor de hand: Freek heette bovendien geen Freek-Willem maar gewoon, Freek.

Even verder in het gesprek viel een bekende naam.

‘Die nieuwe collega.. Linda? Die ken jij?’ riep Maarten verbaasd.

‘Linda Swinkels, jazeker,’ was het antwoord. ‘Een jaar geleden heeft ze hier bij NRC stage gelopen of was ze gedetacheerd. Ik ken de afdeling waar zij destijds zat niet zo goed, redactie psychologie bedoel ik, maar ik spreek wel eens een paar collega’s daar.’

Maarten duwde zijn bril op zijn neus. Het nieuwe, zwart

hoornen montuur was prachtig in retro stijl uitgevoerd, maar moest ook regelmatig worden aangeduwd, net zoals trouwens de auto's uit die tijd.

'Hé, dat is toevallig! Maar hoe weet jij dan dat zij hier werkt?'

'Ik weet toch alles... '

'Oh ja, stom van me.'

De lijn kraakte even. 'Wat was je eerste indruk? En wees eerlijk...'

'Pientere tante. Ze zou een aanwinst kunnen zijn voor ons team.'

Een blikken lach klonk door de telefoon. 'Een politiek correct antwoord, Maarten. Ik had het meer over haar... uitstraling.'

'Nou, ze ziet er ook goed uit als je dat bedoelt, Freek.'

'Dat is een ding wat zeker is,' mompelde zijn vriend, die even in gedachten verzonken leek.

'En jij, Freek. Hoe gaat het met je verhaal over die Amsterdamse smeergeldaffaire?'

'Dat is klaar. Ik ben terstond van de zaak afgehaald door Eddie.'

Maarten legde zijn jas maar weer even terug over zijn stoel. 'Hij heeft wel lef, je hebt er zo lang aan gewerkt en dan trekt ie de stekker eruit?'

'Dit keer niet. Tenminste, ik ben er niet zozeer van afgehaald. Ik krijg een grotere klus. Hush hush. Ik mag er niet zoveel over vertellen.'

'Doe dat dan maar niet.'

'Op advies van de klinisch psycholoog mag ik niets meer ventileren, hoor ik net.' Een warme lach klonk aan de andere kant van de lijn.

'Maarten, mijn oude vriend, ik zie je straks nog even?'

'Huh? Wat was er ook alweer?'

'Je bent die borrel van Theo toch niet vergeten. Hij gaat

emigreren, weet je nog?’

‘Potverdorie, da’s waar ook. Ik vrees dat ik het niet ga redden. Ik ga liever toch nog even langs bij Sarah.’

‘Hoe is het met haar?’

‘Hetzelfde. Ze is nog altijd... afwezig. Ze zegt na al die tijd nog niets. Al die jaren. En ik mag wel een goede zielenknijper wezen, maar zelfs ik kan haar niet helpen.’

‘Ik snap je frustratie. Het komt goed, Maarten. Op den duur. Je zal het zien.’

‘Ik hoop het.’ Maarten zuchtte en pakte zijn jas weer.

‘Luister, ik moet hangen. Ik spreek je gauw.’

Freek had nog een laatste opmerking en daarna werd het gesprek beëindigd.

Na het telefoontje verliet Maarten de villa en zat eindelijk in de auto, onderweg naar zijn vrouw. De laatste woorden van Freek klonken als een echo door zijn hoofd. Zijn vriend Freek Westmaas had weer eens gelijk.

You can't keep a lady waiting.

3.

Het was domme pech. Of hij zat gewoon niet op te letten. Hij was er niet bij met zijn gedachten. De laaghangende, ondergaande zon hielp ook niet mee. Maarten had hoe dan ook de andere auto te laat opgemerkt en hij kon niet meer op tijd remmen. De zilvergrijze Volvo van Maarten zat bovenop zijn voorganger en er was niets meer aan te doen. Sissende dampen kwamen van onder zijn gedeukte motorkap. Gek genoeg was de airbag er niet uitgekomen, dacht Maarten. Hij stapte uit en merkte dat zijn benen van rubber leken, de adrenaline stroomde nog door zijn vaten.

Zijn schouder, waar zijn gordel had gezeten, leek te zijn bewerkt met een moker. En ook de spieren in zijn nek hadden het zwaar te verduren gehad. Uit de voorste auto stapte een kleine, kalende man. Hij kwakte theatraal, en met veel kracht, het portier van zijn oude BMW dicht. Dat voorspelde niet veel goeds. Maarten nam hem op.

Gedrongen, gespierd. Van middelbare leeftijd. In eerste instantie leek het nog een man waarmee te praten viel, maar dat bleek ijdele hoop. Gefrustreerd en vloekend liep de bodybuilder naar de achterkant van zijn auto. De uiteinden van wat een enorme tribal tattoo moest zijn kwamen ergens van onder zijn trainingsjack vandaan en liepen over de zijkant van zijn stierennek, naar de achterkant van zijn hoofd.

‘Ben je niet helemaal goed bij je hoofd ofzo, tyfus mongool?’ riep de man, die van dichtbij doorleefd eruit zag.

‘Sorry, hoor... ik zag je te laat,’ hoorde Maarten zich voorzichtig uitbrengen. Op dat moment was hij zich bewust van het feit dat het platte Haags van de man enorm afstak tegen zijn Benoordenhoutse accent. Hij kon zijn zin niet meer afmaken toen hij in een paar bloeddoorlopen, waanzinnige ogen staarde.

‘Je ken toch wel uit je doppen kijken, kwibus! Wat sta je nou te kijken, joh? Mijn wagen mollen, fokking kakker? Je gaat eraan, pik!’

Maarten wilde iets zeggen om de man te kalmeren maar kwam niet verder dan hakkelende verontschuldiging. De rationeel denkende psycholoog in hem kwam niet meer naar voren.

Het ging vervolgens snel.

De bezwete, kaalgeschoren man haalde uit voordat Maarten een stap naar achteren kon doen. Maarten deed zijn hoofd een stukje opzij. Net genoeg om de klap te laten

afketsen tegen de zijkant van zijn jukbeen. Iets scherp stroopte een beetje huid af, maar Maarten voelde geen pijn. Bij Maarten was het beleefdheid protocol niet langer van toepassing. Want wat de kleine, opgepompte agressor niet kon weten, was dat Maarten jarenlang Kung Fu had beoefend. Hij ontspande en rechte zijn rug. Ook al was het jaren geleden dat Maarten zijn laatste Wing Chun training had genoten, hij sportte regelmatig en zijn conditie was uitstekend.

De tijd leek te vertragen.

De blik van Maarten was intussen veranderd: van bezorgd naar gefocust. Het gezicht van de agressieve man veranderde ook. Hij leek verontwaardigd, en dacht waarschijnlijk hoe die kakker het in zijn gore hoofd had gehaald om niet neer te gaan en zich te verzetten tegen zijn superieure kracht.

Daar zou hij spijt van krijgen.

De krachtpatser maakte zijn vuist zo hard dat zijn knokkels wit waren. Hij bracht zijn arm naar achteren en zette aan om de stoot van zijn leven te geven. Een giftige frons van pure woede leidde de aanval in, de vuist kwam in slow motion naar voren. Eén van de gouden zegelringen glansde in de zon. Maarten had op dit moment gewacht en liet zijn armen doen wat hij jarenlang had geleerd. Hij bracht beide armen door het midden naar voren, zodat de krachtige stoot meteen werd opgevangen. Alsof er een mitrailleur van dichtbij werd afgevuurd kwam tegelijkertijd een salvo vuisten van Maarten op de borst en nek terecht van de belager. Behalve een schreeuw van frustratie en van pijn, hoorde Maarten ook een krakend geluid uit de borst komen van de kleine Schwarzenegger. De man wist niet wat hem overkwam toen de psycholoog daarna meteen zijn voet plantte in de zijkant van de knie. De man werd naar de grond getrapt en kreeg als laatste een